

TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. balandžio 2 d.*

Byloje C-431/07 P

dėl 2007 m. rugsėjo 18 d. pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Bouygues SA, įsteigta Paryžiuje (Prancūzija),

Bouygues Télécom SA, įsteigta Bulonėje-Bijankūre (Prancūzija),

atstovaujamos advokatų F. Sureau, D. Théophile, S. Perrotet, A. Bénabent, J. Vogel ir L. Vogel,

apeliantės,

* Proceso kalba: prancūzų.

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Bendrijų Komisijai, atstovaujamai C. Giolito ir nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Prancūzijos Respublikai, atstovaujamai G. de Bergues, O. Christmann ir A.-L. Vendrolini,

Orange France SA, atstovaujamai advokatų S. Hautbourg, S. Quesson ir L. Olza Moreno,

Société française du radiotéléphone – SFR, atstovaujamai advokato A. Vincent ir QC C. Vajda,

pirmojoje instancijoje įstojusioms į bylą šalims,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai M. Ilešič, A. Tizzano (pranešėjas), A. Borg Barthet ir J.-J. Kasel,

generalinė advokatė V. Trstenjak,
posėdžio sekretorius M.-A. Gaudissart, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. rugsėjo 11 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2008 m. spalio 8 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Apeliaciniame skunde *Bouygues Télécom SA* (toliau – *Bouygues Télécom*) ir *Bouygues SA* prašo Teisingumo Teismo panaikinti 2007 m. liepos 4 d. Europos Bendrijų Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Bouygues ir Bouygues Télécom prieš Komisiją* (T-475/04, Rink. p. II-2097, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo pastarasis teismas atmetė jų ieškinį panaikinti 2004 m. liepos 20 d. Komisijos sprendimą dėl *Orange* ir *SFR* mokėtinų mokesčių už UMTS (Universal Mobile Telecommunications System) licencijas pakeitimo (valstybės pagalba NN 42/2004 – Prancūzija) (toliau – ginčijamas sprendimas).

Bendrijos teisės aktai

- 2 Tuo metu, kai vyko šioje byloje nagrinėjami įvykiai, galiojusios 1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir

individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų (OL L 117, p. 15) redakcijos 8 straipsnio 4 dalyje buvo numatyta:

„Objektyviai pagrįstais atvejais ir laikydamosi proporcingumo kriterijaus, valstybės narės gali atitinkamai keisti individualiose licencijose nustatytas sąlygas. Keisdamos sąlygas, valstybės narės pateikia atitinkamą pranešimą apie savo ketinimą bei leidžia suinteresuotoms šalims pareikšti nuomonę dėl pasiūlytų pakeitimų.“

3 Šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalies pirmoje įtraukoje buvo nustatyta:

„Jeigu valstybė narė ketina išduoti individualias licencijas,

— ji išduoda tokias licencijas, taikydama atviras, nediskriminuojančias ir skaidrias procedūras, todėl visiems pareiškėjams taikomos vienodos procedūros, jeigu nėra objektyvių priežasčių jas diferencijuoti.“

4 Šios direktyvos 10 straipsnio 3 dalies pirmojoje pastraipoje buvo numatyta:

„3. Valstybės narės išduoda licencijas remdamosi objektyviais, nediskriminuojančiais, išsamiais, skaidriais ir proporcingais atrankos kriterijais. Atliekant bet kokią atranką, turi būti tinkamai atsižvelgta į poreikį leisti vartotojui gauti maksimalią naudą bei palengvinti konkurencijos plėtrą.“

5 Direktyvos 97/13 11 straipsnyje buvo nurodyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad bet kokie iš įmonių reikalaujami su leidimų gavimo procedūromis susiję mokesčiai būtų skirti tik individualių licencijų išdavimo, administravimo, kontrolės ir įgyvendinimo procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti. Mokestis už individualią licenciją turi būti proporcingas reikalingo darbo apimčiai ir tinkamai bei pakankamai išsamiai paskelbtas tam, kad apie jį būtų galima lengvai gauti informaciją.

2. Neprieštaraujant 1 daliai, valstybės narės gali, kai naudojami riboti ištekliai, leisti savo nacionalinėms reguliavimo institucijoms nustatyti mokesčius, skirtus optimaliam tokių išteklių panaudojimui garantuoti. Tokie mokesčiai turi būti nediskriminuojantys ir nustatomi visų pirma atsižvelgiant į poreikį skatinti naujų paslaugų plėtrą ir konkurenciją.“ (Pataisytas vertimas)

6 Tuo metu, kai vyko šioje byloje nagrinėjami įvykiai, galiojusios 1998 m. gruodžio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos sprendimo Nr. 128/1999/EB dėl vieningo trečios kartos judriojo ir bevielio ryšio sistemos (UMTS) įdiegimo Bendrijoje (OL L 17, 1999, p. 1) redakcijos 1 straipsnyje buvo nurodyta, kad šiuo sprendimu siekiama „<...> palengvinti greitą ir koordinuotą suderinamų UMTS tinklų ir paslaugų diegimą Bendrijoje <...>“ (Neoficialus vertimas).

7 Šio sprendimo 3 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta:

„Valstybės narės imasi visų būtinų veiksmų, kad, remiantis Direktyvos 97/13/EB 1 straipsniu, ne vėliau kaip iki 2002 m. sausio 1 d. jų teritorijose koordinuotai ir laipsniškai būtų pradėtos diegti UMTS paslaugos <...>.“ (Neoficialus vertimas)

Ginčo aplinkybės

- 8 2000 m. rugpjūčio 18 d. Prancūzijos pramonės, pašto ir telekomunikacijų ministras, siekdamas išduoti keturias licencijas įdiegti Prancūzijos metropolijoje judriojo ir bevielio ryšio sistemas UMTS, paskelbė kvietimą teikti paraiškas. Buvo patvirtintas paraiškų pateikimo terminas – 2001 m. sausio 31 d., o paraiškas buvo galima atsiimti iki 2001 m. gegužės 31 dienos.
- 9 Kadangi buvo pateiktos tik dvi paraiškos, t. y. bendrovės *Société française du radiotéléphone* – *SFR* (toliau – *SFR*) ir bendrovės *France Télécom mobiles*, kuri vėliau, po kelių mėnesių, tapo bendrove *Orange France SA* (toliau – *Orange*), Prancūzijos valdžios institucijos manė, jog būtinas papildomas kvietimas teikti paraiškas, kad būtų užtikrinta reali konkurencija.
- 10 Dviem 2001 m. vasario 22 d. vienodo teksto laiškais Ekonomikos ir finansų ministras ir už pramonę atsakingas valstybės sekretorius patikino *SFR* ir *Orange* vadovus, kad „<...> kvietimo teikti papildomas paraiškas sąlygos <...> užtikrins teisingą operatorių, kuriems galiausiai bus išduota licencija, vertinimą“.
- 11 Nelaukiant, kol bus paskelbtas kvietimas teikti papildomas paraiškas, dviem 2001 m. liepos 18 d. Nutarimais dvi pirmosios UMTS licencijos buvo išduotos *SFR* ir *Orange*. Šios dvi licencijos buvo skirtos už bendrą 4 954 593 000 EUR mokestį, mokėtiną dalimis, pirmosios iš kurių mokėjimo terminas yra 2001 m. rugsėjo 31 d., o paskutiniosios – 2016 m. birželio 30 diena.
- 12 Paskelbus kvietimą teikti papildomas paraiškas, trečioji UMTS licencija 2002 m. gruodžio 3 d. buvo išduota įmonei *Bouygues Télécom*. Kadangi daugiau paraiškų nebuvo gauta, ketvirtoji licencija nebuvo išduota.

- 13 Trečioji licencija buvo išduota už mokestį, kurį sudaro fiksuota 619 209 795,27 EUR dalis, mokėtina licencijos išdavimo metų rugsėjo 30 d. arba ją išduodant, jeigu licencija išduota po rugsėjo 30 d., ir kintama dalis, mokama kasmet iki einamųjų metų birželio 30 d. už dažnių naudojimą praėjusiais metais ir apskaičiuojama kaip naudojant šiuos dažnius gautos apyvartos procentinė dalis.
- 14 Be to, dviem kitais taip pat 2002 m. gruodžio 3 d. priimtais nutarimais (JORF (Prancūzijos Respublikos oficialusis leidinys), 2002 m. gruodžio 12 d., p. 20498 ir 20499), susijusiais atitinkamai su *SFR* ir *Orange*, už pramonę atsakingas ministras pakeitė, be kita ko, nuostatas, susijusias su mokesčiais už dažnių suteikimą ir valdymą, patvirtindamas nuostatas, tapacias taikomoms *Bouygues Télécom*, kaip aprašyta ankstesniame šio sprendimo punkte.
- 15 Gavusi apeliančių skundą, kuriame buvo pranešta apie nemažai pagalbos priemonių, kurias Prancūzijos valdžios institucijos tariamai priėmė *France Télécom* naudai, 2003 m. sausio 31 d. Europos Bendrijų Komisija dėl kai kurių iš šių priemonių, tarp kurių įmonių *SFR* ir *Orange* mokėtinų mokesčių suvienodinimo su įmonei *Bouygues Télécom* nustatytais mokesčiais priemonės nebuvo, pradėjo EB 88 straipsnio 2 dalyje numatytą tyrimo procedūrą.
- 16 Ginčijamu sprendimu Komisija, remdamasi EB 88 straipsnio nuostatomis, nusprendė neprieštarauti dėl šios minėtų mokesčių suvienodinimo priemonės motyvuodama tuo, kad ji neturi pagalbos elementų EB 87 straipsnio 1 dalies prasme.
- 17 2004 m. lapkričio 24 d. apeliančės, siekdamos, kad ginčijamas sprendimas būtų panaikintas, pareiškė ieškinį Pirmosios instancijos teisme.

Skundžiamas sprendimas

- 18 Grįsdamos ieškinį dėl panaikinimo, apeliančės, be kita ko, rėmėsi dviem pagrindais, pagrįstais tuo, kad Komisija pažeidė, pirma, EB 87 straipsnio 1 dalį, nes įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinų mokesčių pakeitimas, jų manymu, yra valstybės pagalba šios nuostatos prasme, ir, antra, EB 88 straipsnio 2 dalį, nes kadangi byloje kilo rimtų sunkumų, Komisija turėjo pradėti 88 straipsnyje numatytą formalią procedūrą.
- 19 Pirmosios instancijos teismas šiuos du pagrindus nagrinėjo kartu, pareikšdamas nuomonę tik dėl rimtų sunkumų buvimo. Iš tiesų skundžiamo sprendimo 93 punkte jis nurodė, kad jeigu tokių sunkumų būtų, ginčijamas sprendimas galėtų būti panaikintas dėl šio vienintelio motyvo, t. y. dėl to, kad nebuvo atliktas EB sutartyje numatytas išsamus tyrimas, kuriam taikomas rungtyniškumo principas, net jeigu nebūtų įrodyta, jog Komisijos pateikti vertinimai dėl esmės buvo klaidingi teisės ar fakto klausimais.
- 20 Atlikdamas šį patikrinimą, skundžiamo sprendimo 95–126 punktuose Pirmosios instancijos teismas pirmiausia atmetė argumentus, kuriais buvo siekiama įrodyti laikiną pranašumą, kurį *Orange* ir *SFR* įgijo dėl to, kad pirmosios dvi UMTS licencijos šioms dviem bendrovėms buvo išduotos anksčiau nei *Bouygues Télécom* gavo trečiąją licenciją. To paties sprendimo 126 punkte jis taip pat nurodė, kad toks vertinimas nesudaro rimtų sunkumų.
- 21 Šiuo klausimu Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 100 ir 106 punktuose pirmiausia konstatavo, kad šios licencijos turi ekonominę vertę ir dėl to apeliančių atveju reikia pripažinti, jog sumažindamos įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinus mokesčius Prancūzijos valdžios institucijos atsisakė didelės dalies valstybės išteklių.

- 22 Vis dėlto toliau skundžiamo sprendimo 107 punkte Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, kad skoliniai reikalavimai *Orange* ir *SFR* atžvilgiu, kurio atsisakė Prancūzijos valstybė, nebuvo užtikrinti. Iš tikrųjų, „pirma, per pirmojo kvietimo teikti paraiškas procedūrą šie du operatoriai galėjo atsiimti paraiškas iki 2001 m. gegužės 31 d., jeigu jiems nebūtų suteiktos garantijos, kad bus taikomas vienodas vertinimas kaip ir kitiems operatoriams <...> ir, antra, vėliau minėti operatoriai galėjo atsisakyti licencijų ir todėl nutraukti mokesčio mokėjimą, būtent jei manė, jog jiems taikomas skirtingas vertinimas nei *Bouygues Télécom*“.
- 23 Be to, skundžiamo sprendimo 111 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad dėl Bendrijos telekomunikacijų teisės specifiškumo bendrosios valstybės pagalbos teisės atžvilgiu nagrinėjamų skolinių reikalavimų atsisakymas bet kuriuo atveju negali būti vertinamas kaip valstybės pagalba.
- 24 Galiausiai skundžiamo sprendimo 113 ir 116 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad nors egzistuoja objektyvus skirtumas tarp, pirma, *Orange* ir *SFR* situacijos bei, antra, *Bouygues Télécom* situacijos kalbant apie momentą, kada joms buvo išduotos atitinkamos licencijos, su UMTS technologija ir ne itin palankiu jos vystymosi ekonominiu kontekstu susijusios problemos nesuteikė galimybės pirmiesiems gavusiems licencijas įeiti į rinką, taigi ir praktiškai pasinaudoti pranašumu, kurį jie galėjo įgyti dėl anksčiau gautų licencijų.
- 25 Bet kuriuo atveju skundžiamo sprendimo 123 punkte Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, kad „*Orange* ir *SFR* suteikta galima nauda buvo vienintelis būdas išvengti, kad nesilaikant Direktyvos 97/13 būtų priimta priemonė, kuri, atsižvelgiant į didelį nacionalinių institucijų viena po kitos įtvirtintų mokesčių tvarkų skirtumą, būtų diskriminavusi šiuos du operatorius, nes, pirma, ginčijamo pakeitimo dieną dėl *Orange* ir *SFR* vėlavimo plėtoti savo UMTS paslaugas joks operatorius neveikė rinkoje <...> ir, antra, trijų konkuruojančių operatorių licencijų sąlygos yra tokios pačios“.

- 26 Antra, skundžiamo sprendimo 127–156 punktuose Pirmosios instancijos teismas atmetė apeliančių teiginius, kuriais buvo siekiama parodyti, kad mokesčių pakeitimas pažeidžia nediskriminavimo principą, ir nusprendė, kad šio principo laikymosi vertinimas taip pat nėra rimti sunkumai, dėl kurių reikėtų pradėti EB 88 straipsnyje numatytą tyrimo procedūrą.
- 27 Pirma, skundžiamo sprendimo 134 ir 136 punktuose Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad UMTS licencijų išdavimo procedūra, neatsižvelgiant į tai, kaip ji buvo praktiškai atlikta, iš tikrųjų buvo viena procedūra, kuria siekta išduoti keturias licencijas, ir kad dėl to nediskriminavimo principas turi būti taikomas abiem vienas po kito paskelbtiems kvietimams teikti paraiškas.
- 28 Antra, skundžiamo sprendimo 148 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė: kadangi šių trijų licencijų turinys yra identiškas ir iki įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinų mokesčių pakeitimo datos nė vienas operatorius nebuvo įjęs į rinką, pasirinktas sprendimas atgaline data pakeisti šiuos mokesčius sudarė galimybę Prancūzijos valdžios institucijoms ne tik užtikrinti vienodą šių trijų operatorių vertinimą, bet ir išvengti Direktyvoje 97/13 numatyto UMTS paslaugų teikimo vėlavimo.
- 29 Trečia, skundžiamo sprendimo 157 ir 158 punktuose Pirmosios instancijos teismas taip pat nusprendė, kad nei bylos sudėtingumas, nei procedūros Komisijoje trukmė nebuvo tokie, kad iš to būtų buvę galima daryti išvadą, jog mokesčių suvienodinimo priemonės tyrime susidurta su rimtais sunkumais.
- 30 Remdamasis šiais argumentais, Pirmosios instancijos teismas šį ieškinį atmetė.

Šalių reikalavimai

31 Apeliaciniame skunde apeliantės Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą ir grąžinti bylą Pirmosios instancijos teismui pakartotinai nagrinėti atsižvelgiant į Teisingumo Teismo teisinę nuomonę,
- priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

32 Komisija, Prancūzijos Respublika, *Orange* ir *SFR* prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.

Dėl prašymo atnaujinti žodinę proceso dalį

33 2008 m. lapkričio 17 d. kanceliarijai pateiktu raštu apeliantės, remdamosi Procedūros reglamento 61 straipsniu, paprašė Teisingumo Teismo atnaujinti žodinę proceso dalį.

34 Grįsdamos prašymą, jos tvirtina, kad kai kurie generalinės advokatės išvadoje iškelti klausimai yra nauji ir gali turėti įtakos Teisingumo Teismo sprendimui.

35 Šiuo požiūriu reikia priminti, kad Teisingumo Teismas gali savo nuožiūra, generalinio advokato pasiūlymu arba šalių prašymu priimti nutartį dėl žodinės proceso dalies atnaujinimo pagal Procedūros reglamento 61 straipsnį, jei mano, kad nepakanka informacijos arba byla turi būti nagrinėjama remiantis argumentu, dėl kurio šalys nepareiškė savo nuomonių (žr., be kita ko, 2000 m. vasario 4 d. Nutarties *Emesa Sugar*, C-17/98, Rink. p. I-665, 18 punktą; 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Kvaerner Warnow Werft*, C-181/02 P, Rink. p. I-5703, 25 punktą ir 2008 m. birželio 26 d. Sprendimo *Burda*, C-284/06, Rink. p. I-4571, 37 punktą).

36 Tačiau šiuo atveju, susipažinęs su generalinės advokatės nuomone, Teisingumo Teismas mano turįs visą informaciją, kuri jam reikalinga priimant sprendimą dėl apeliančių pateikto skundo, ir kad apie tai šalys jau yra diskutavusios per teisminius ginčus. Todėl prašymą atnaujinti žodinę proceso dalį reikia atmesti.

Dėl apeliacinio skundo

37 Grįsdamos apeliacinį skundą, apeliančės nurodo keturis apeliacinio skundo pagrindus, pagrįstus atitinkamai pareigos motyvuoti pažeidimu, teisės klaida dėl rimtų sunkumų nebuvimo, teisinio faktinių aplinkybių kvalifikavimo klaidomis ir galiausiai keletu teisės klaidų taikant EB 87 straipsnį.

Dėl pirmojo pagrindo, pagrįsto pareigos motyvuoti pažeidimu, kiek tai susiję su išimties, pagrįstos sistemos pobūdžiu ir struktūra, taikymu

Šalių argumentai

- 38 Pirmuoju apeliacinio skundo pagrindu apeliančės priekaištauja, kad Pirmosios instancijos teismas nepakankamai motyvavo išimties, pagrįstos sistemos pobūdžiu ir struktūra, kaip nuo principo, pagal kurį diferencijavimas, kuriuo palankesnės sąlygos sudaromos vienai arba kelioms įmonėms, būtinai yra pranašumas, nukrypstančios taisyklės taikymą konkrečiu atveju. Jų teigimu, konkrečiai skundžiamame sprendime nepateikiama pakankamai aiškių motyvų nei dėl šios išimties turinio, nei dėl priežastinio ryšio tarp jos ir didelės dalies valstybės išteklių atsisakymo.
- 39 Apeliančės visų pirma nurodo įvairias aplinkybes, kurios, jų teigimu, galėtų pateisinti rėmimąsi sistemos struktūros sąvoka nagrinėjamoje byloje, t. y. Bendrijos telekomunikacijų teisės specifiškumą bendrosios valstybės pagalbos teisės atžvilgiu, būtinybę laikytis Sprendimo Nr. 128/1999 3 straipsnio 1 dalyje nustatyto įdiegimo termino – 2002 m. sausio 1 d. arba keturių operatorių paieška siekiant užtikrinti pakankamą konkurenciją. Vis dėlto apeliančės mano, kad nė viena iš šių aplinkybių nėra lemiamą arba bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas jų pakankamai nemotyavo.
- 40 Tačiau Komisija, Prancūzijos Respublika, *Orange* ir *SFR* mano, kad skundžiamas sprendimas šiuo klausimu yra pakankamai motyvuotas, nes jame, siekiant įvertinti šią išimtį, plačiai remiamasi teisiniu pagrindu ir reikšminga teismų praktika.
- 41 Dėl aplinkybių, kurias nurodo apeliančės, Komisija ir *SFR* tvirtina, kad jų vertinimas pagrįstas sprendimo motyvų analize, o ne pareigos motyvuoti laikymusi. Prancūzijos Respublika šiuo atžvilgiu teigia, kad, priešingai nei tvirtina apeliančės, tokios aplinkybės yra visiškai suderinamos ir viena kitą papildoma. *SFR* priduria, kad pirmasis apeliacinio

skundo pagrindas bet kuriuo atveju yra nepriimtinas, nes apeliančės faktiškai ginčija Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą.

Teisingumo Teismo vertinimas

⁴² Pirmiausia primintina, kad pagal Teisingumo Teismo statuto 36 straipsnį ir 53 straipsnio pirmąją pastraipą Pirmosios instancijos teismui tenkanti sprendimų motyvavimo pareiga neįpareigoja šio teismo pateikti detalaus atsakymo į kiekvieną bylos šalių pateiktą argumentą. Taigi motyvavimas gali būti netiesioginis su sąlyga, kad jis leidžia suinteresuotiesiems asmenims suprasti, dėl ko buvo imtasi tokių priemonių, o Teisingumo Teismui turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti jam priklausančią teisminę kontrolę (2006 m. gegužės 18 d. Sprendimo *Archer Daniels Midland ir Archer Daniels Midland Ingredients prieš Komisiją*, C-397/03 P, Rink. p. I-4429, 60 punktas ir 2007 m. vasario 8 d. Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją*, C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 46 punktas).

⁴³ Reikia konstatuoti, kad šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas nurodė pagrindus, kodėl jis nusprendė, jog dėl telekomunikacijų teisės sistemos struktūros valstybės pagalbos, nesuderinamos su Bendrijos teise, sąvoka neapima nagrinėjamų skolinių reikalavimų atsisakymo.

⁴⁴ Iš tiesų Pirmosios instancijos teismas visų pirma skundžiamo sprendimo 108–110 punktuose išsamiai paaiškino Bendrijos reglamentavimą telekomunikacijų paslaugų srityje, koks įtvirtintas Direktyvoje 97/13 ir Sprendime Nr. 128/1999. Visų pirma jis nusprendė, kad šiuo reglamentavimu reikalaujama, jog valstybės narės, nors ir gali laisvai pasirinkti UMTS licencijų išdavimo procedūrą, vis dėlto privalo laikytis vienodo operatorių vertinimo principo, atsižvelgiant į laiko momentą, kuriuo kiekvienas iš atitinkamų operatorių įeina į rinką.

- 45 Be to, remiantis skundžiamo sprendimo 109 punktu, Teisingumo Teismas jau išaiškino minėtos direktyvos 11 straipsnio 2 dalį kaip reikalaujančią, kad skirtingiems operatoriams nustatyti mokesčiai ekonominiu požiūriu būtų ekvivalentiški.
- 46 Pirmosios instancijos teismo teigimu, tai reiškia, kad Prancūzijos valdžios institucijos nagrinėjamomis aplinkybėmis neturėjo kitos galimybės kaip tik sumažinti *Orange* ir *SFR* mokėtinų mokesčių sumą, taigi atsisakyti nagrinėjamų skolinių reikalavimų, siekiant padaryti šią sumą ekvivalentišką įmonės *Bouygues Télécom* mokėtinai sumai.
- 47 Todėl iš minėtų 108–110 punktų aiškiai matyti, kad Pirmosios instancijos teismas aiškiai nustatė aplinkybes, nagrinėjamu atveju pateisinančias išimties, pagrįstos sistemos struktūra, taikymą, t. y. nacionalinių valdžios institucijų pareigą laikytis vienodo vertinimo reikalavimų, kuriuos specialiai nustato Bendrijos telekomunikacijų teisė.
- 48 Be to, kitos apeliančių nurodytos aplinkybės pagrįstos klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu.
- 49 Iš tiesų, priešingai nei tvirtina apeliančės, pirma, Pirmosios instancijos teismas kaip sistemos požymio visiškai nenagrinėjo būtinybės laikytis Sprendimo Nr. 128/1999 3 straipsnio 1 dalyje nustatyto termino – 2002 m. sausio 1 d., iki kurio UMTS paslaugos turėjo būti įdiegtos valstybių narių teritorijoje. Į šią aplinkybę jis skundžiamo sprendimo 141 punkte iš tiesų atsižvelgė tik siekdamas įvertinti priežastis, dėl kurių Prancūzijos valdžios institucijos nusprendė nepradėti licencijų išdavimo procedūros iš pradžių.

50 Antra, iš skundžiamo sprendimo 11 ir 138 punktų aiškiai matyti, kad Pirmosios instancijos teismas atsižvelgė į būtinybę „atrinkti pakankamą operatorių skaičių tam, kad konkurencija šiame sektoriuje galėtų būti veiksmingai užtikrinta“, ne kaip į sistemos požymį, o tik kad padarytų išvadą, jog, atsižvelgiant į būtinybę užtikrinti, kad šiame sektoriuje būtų konkurencija, pirmojo kvietimo teikti paraiškas rezultatas buvo nepatenkinamas ir dėl to turėjo būti ieškoma kitų operatorių.

51 Galiausiai, kalbant apie nepakankamą skundžiamo sprendimo motyvavimą, kiek tai susiję su priežastiniu ryšiu tarp sistemos pobūdžio ir skolinių reikalavimų įmonių *Orange* ir *SFR* atžvilgiu atsisakymo, pakanka pažymėti, kad Pirmosios instancijos teismas minėto sprendimo 123 punkte paaiškino priežastis, dėl kurių jis nusprendė: kadangi trijų UMTS licencijų sąlygos yra identiškos, pradinės įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinų mokesčių sumos palikimas neišvengiamai būtų reiškęs įpareigojimą, Bendrijos telekomunikacijų teisėje specialiai nustatytą vienodo vertinimo srityje, pažeidimą pastarųjų įmonių atžvilgiu, ir padarė išvadą, jog toks ryšys egzistuoja.

52 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, darytina išvada, kad skundžiamo sprendimo motyvai teisiniu požiūriu pakankamai aiškiai leidžia suprasti priežastis, dėl kurių Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog dėl sistemos struktūros įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinų mokesčių sumažinimas ir dėl to skolinių reikalavimų į juos atsisakymas negali būti laikomi valstybės pagalba.

53 Todėl pirmasis apeliacinio skundo pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl antrojo pagrindo, pagrįsto teisės klaida dėl rimtų sunkumų nebuvimo

Šalių argumentai

- 54 Antruoju apeliacinio skundo pagrindu apeliantės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas supainiojo rimtų sunkumų buvimo vertinimą ir ginčijamo sprendimo pagrindimo vertinimą. Jos teigia, kad pirmiausia, siekdamas nustatyti, ar Komisija privalėjo pradėti išsamaus tyrimo stadiją, Pirmosios instancijos teismas apsiribojo tuo, jog šalių nurodyto kiekvieno ieškinio pagrindo nagrinėjimo pabaigoje formaliai pridūrė, kad atliekant šį nagrinėjimą rimtų sunkumų nekilo.
- 55 Iš tiesų rimtų sunkumų buvimą, jų teigimu, patvirtina tai, kad skundžiamame sprendime Pirmosios instancijos teismas pats pakeitė Komisijos vertinimą kai kuriais sudėtingais klausimais savuoju, iš dalies prieštaraudamas ginčijamame sprendime pateiktai analizei.
- 56 Komisija ginčija šio apeliacinio skundo pagrindo priimtinumą, nes jis nebuvo pateiktas pirmojoje instancijoje. O Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Pirmosios instancijos teisme apeliantės būtinybę pradėti formalią pagalbos tyrimo procedūrą, numatytą EB 88 straipsnyje, nurodė tik tuo atveju, jei nebūtų patenkintas pagrindinis reikalavimas.
- 57 Dėl bylos esmės Komisija, Prancūzijos Respublika, *SFR* ir *Orange* nurodo, kad Pirmosios instancijos teismo veiksmai teisiniu požiūriu yra teisingi ir nekelia painiavos. Be to, *Orange* teigimu, Pirmosios instancijos teismas nagrinėjimą atliko būtent taip, kaip to reikalavo apeliantės. Komisija priduria, kad aplinkybės, kuriomis rėmėsi Pirmosios instancijos teismas, yra tos pačios, kuriomis buvo remtasi ginčijamame sprendime. Tai rodo, jog šių aplinkybių pakako tam, kad būtų galima nagrinėti apeliančių nurodytus klausimus.

58 Kalbėdama apie argumentą, kad Komisijos vertinimas neva buvo atmestas, Prancūzijos Respublika tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas Komisijos vertinimo nepakeitė savuoju, nes skundžiamas sprendimas labai daug kur pagrįstas ginčijamame sprendime pateiktu vertinimu. Be to, Komisija, *SFR* ir *Orange* mano, kad skirtingais Pirmosios instancijos teismo vertinimais buvo tik siekiama atsakyti į argumentus, kuriais apeliantės rėmėsi savo ieškinyje. Visų pirma *SFR* priduria, kad Pirmosios instancijos teismas negalėjo tikrinti, ar buvo rimtų sunkumų, išsamiau neišnagrinėjęs Komisijos turimų faktų. Bet kuriuo atveju, Komisijos teigimu, toks argumentavimas ne tik nepriimtinas tiek, kiek jis susijęs su faktinių aplinkybių vertinimu; remiantis juo negalima nustatyti, dėl ko Pirmosios instancijos teismo vertinimas, kuris skiriasi nuo Komisijos vertinimo, gali turėti pasekmių dėl rimtų sunkumų buvimo ir skundžiamo sprendimo galiojimui.

Teisingumo Teismo vertinimas

59 Pirmiausia reikia pažymėti, kad, priešingai nei teigia Komisija, šiuo apeliacinio skundo pagrindu ne reiškama kritika dėl skundžiamo sprendimo galiojimo, o priekaištaujama Pirmosios instancijos teismui dėl to, kad šis, nagrinėdamas šio sprendimo turinį siekiant patikrinti rimtų sunkumų buvimą, padarė teisės klaidą.

60 Tai reiškia, kad antrasis apeliacinio skundo pagrindas yra priimtinas.

61 Kalbant apie šio apeliacinio skundo pagrindo pagrįstumą, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką EB 88 straipsnio 2 dalyje nustatyta procedūra yra privaloma, kai Komisija patiria didelių sunkumų vertindama, ar valstybės pagalba suderinama su bendrąja rinka. Taigi Komisija, priimdama pagalbai palankų sprendimą, gali apsiriboti EB 88 straipsnio 3 dalyje nustatyta pirminio tyrimo stadija tik tuo atveju, jei ji po pirmojo tyrimo gali įsitikinti, kad ta pagalba suderinama su bendrąja rinka. Ir, atvirkščiai, jei po šio pirmojo tyrimo Komisija padaro priešingą išvadą arba jei per pirmąjį tyrimą nesugebėjo įveikti visų sunkumų, kilusių vertinant šios pagalbos suderinamumą su bendrąja rinka, ji privalo surinkti visas reikalingas nuomones ir

pradėti EB 88 straipsnio 2 dalyje nustatytą procedūrą (žr., be kita ko, 1993 m. gegužės 19 d. Sprendimo *Cook prieš Komisiją*, C-198/91, Rink. p. I-2487, 29 punktą; 1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, Rink. p. I-1719, 39 punktą ir 2008 m. liepos 17 d. Sprendimo *Athinaiki Techniki prieš Komisiją*, C-521/06 P, Rink. p. I-5829, 34 punktą).

⁶² Nagrinėjamu atveju, kaip matyti ir iš atitinkamos skundžiamo sprendimo dalies, kurioje nagrinėjami „<...> antrasis ir trečiasis ieškinio pagrindai, susiję atitinkamai su EB 87 straipsnio 1 dalies ir EB 88 straipsnio 2 dalies nesilaikymu“, pavadinimo, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 95–160 punktuose nagrinėjo antrąjį ieškinio pagrindą, pagrįstą EB 87 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir susijusį su pranašumo ir nediskriminavimo principo aiškinimu, kartu su trečiuoju ieškinio pagrindu, pagrįstu EB 88 straipsnio 2 dalies pažeidimu, motyvuodamas tuo, kad Komisija nepradėjo formalios tyrimo procedūros, net jei dėl mokesčių suvienodinimo priemonės kilo rimtų sunkumų.

⁶³ Šis požiūris yra pateisinamas atsižvelgiant į tai, kad, kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 208 ir 214 punktuose, kadangi rimtų sunkumų sąvoka yra objektyvaus pobūdžio, ar jie yra, turi būti vertinama atsižvelgiant ne tik į ginčijamo akto priėmimo aplinkybes, bet ir į vertinimus, kuriais rėmėsi Komisija (šiuo atžvilgiu žr. minėto sprendimo *Cook prieš Komisiją* 30 ir 31 punktus).

⁶⁴ Pirmosios instancijos teismas tokį tyrimą atliko būtent analizuodamas priežastis, dėl kurių Komisija nusprendė, kad mokesčių suvienodinimo priemonė nereiškia pranašumo ir kad ji nepažeidžia nediskriminavimo principo.

- 65 Todėl Pirmosios instancijos teismas, nagrinėdamas Komisijos vertinimą siekiant įvertinti, ar jis pagrįstas pakankama informacija ir gali atmesti rimtų sunkumų buvimo galimybę, nepadarė teisės klaidos.
- 66 Beje, apeliaciniame skunde apeliančės pačios pripažįsta, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 93 punkte, remdamasis teismo praktika, pagrįstai padarė išvadą, jog „reikia išnagrinėti ieškovių pateiktus (ginčijamą) sprendimą kritikuojančius argumentus rimtų sunkumų buvimo atžvilgiu. Iš tikrųjų, jeigu tokių sunkumų buvo, sprendimas galėtų būti panaikintas dėl vienintelio motyvo, t. y. dėl to, kad nebuvo atliktas Sutartyje numatytas išsamus tyrimas, kuriam taikomas rungtyniškumo principas, net jeigu nebūtų įrodyta, jog Komisijos pateikti vertinimai dėl esmės buvo klaidingi teisės ar fakto klausimais“.
- 67 Bet kuriuo atveju bendras dviejų ieškinio pagrindų nagrinėjimas reikalavo, kad Pirmosios instancijos teismas neapsiribotų vien rimtų sunkumų buvimo vertinimu, bet ir atsakytų į ieškovių pateiktus argumentus, kuriais grindžiamas jų antrasis ieškinio pagrindas dėl panaikinimo, susijęs ir su Komisijos vertinimo pagrįstumu.
- 68 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad motyvų pakeitimas, dėl kurio priekaištauja apeliančės, iš tiesų yra tik atsakymai į jų argumentus.
- 69 Taigi pirmiausia yra nepagrįsti apeliančių argumentai, jog Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 105, 109 ir 110 punktuose nuspręsdamas, kad UMTS paslaugos turi rinkos vertę, ginčijamo sprendimo motyvus pakeitė savo paties vertinimu.

- 70 Iš tiesų, kaip matyti iš minėto 105 punkto ir kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 222 punkte, Komisija priešingą poziciją, t. y. kad šios paslaugos neturi ekonominės vertės, nors ginčijamas sprendimas buvo pagrįstas kitais argumentais, užėmė tik per posėdį Pirmosios instancijos teisme. Tokiomis aplinkybėmis negali būti taip, kad Pirmosios instancijos teismas pakeitė motyvus.
- 71 Antra, tas pats taikoma teiginiui, kad Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 113–121 punktuose nuspręsdamas, jog *Orange* ir *SFR* pasinaudojo galimu laikinu pranašumu, įgytu dėl to, kad licencijas gavo anksčiau, ginčijamo sprendimo motyvus pakeitė savo paties vertinimu.
- 72 Iš tiesų net darant prielaidą, kad atsakydamas į ieškovių argumentą Pirmosios instancijos teismas priėjo kitokią išvadą nei Komisijos išvada ginčijamame sprendime, skundžiamo sprendimo 123–125 punktuose jis, subsidiariai ir visiškai nekeisdamas motyvų, patvirtino Komisijos motyvus, pagal kuriuos pranašumo nebuvimas yra susijęs su Bendrijos reglamentavimo telekomunikacijų paslaugų srityje taikymu.
- 73 Trečia, taip pat negali būti sutinkama su argumentais, kuriais apelianinės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 131 ir 132 punktuose nuspręsdamas, jog *Orange* bei *SFR* ir *Bouygues Télécom* nebuvo panašioje situacijoje, nes pastaroji bendrovė rizikavo, kad negalės įdiegti arba galės tik pavėluotai įdiegti savo UMTS paslaugas, Komisijos vertinimą pakeitė savuoju.
- 74 Šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad ginčijamas sprendimas nebuvo diskriminuojantis ne dėl trijų atitinkamų operatorių situacijos panašumo, o dėl Bendrijos reglamentavimo

telekomunikacijų paslaugų srityje taikymo, sprendimą dėl kurio turėjo priimti Prancūzijos valdžios institucijos. Todėl panašios šių trijų operatorių situacijos jų priimtoms rizikos atžvilgiu buvimas ar nebuvimas nebuvo aspektas, galintis turėti įtakos Komisijos pozicijai.

- 75 Ketvirta ir paskučiausia, pagrindo neturi ir teiginys, kad Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 137–153 punktuose analizuodamas įvairias galimybes, kurias turėjo Prancūzijos valdžios institucijos, ir jų poveikį vienodam licencijų gavėjų vertinimui, Komisijos vertinimą pakeitė savuoju.
- 76 Iš tiesų, kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 225 punkte, Komisija šias galimybes ginčijamame sprendime jau buvo analizavusi, todėl Pirmosios instancijos teismas Komisijos vertinimo nepakeitė savuoju.
- 77 Taigi, atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, reikia konstatuoti, kad net jei Pirmosios instancijos teismas, nagrinėdamas kai kuriuos ieškovių pirmojoje instancijoje pateiktus argumentus, priėjo kitokias išvadas nei Komisija buvo padariusi ginčijamame sprendime, nė vienas Pirmosios instancijos teismo vertinimas negali paneigti jo pagrįstumo ar leisti daryti išvadą, kad egzistuoja rimti sunkumai.
- 78 Taigi antrasis apeliacinio skundo pagrindas, kurį nurodo apeliantės grįsdamos savo apeliacinį skundą, turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto taikant EB 87 straipsnį padarytomis klaidomis

- 79 Ketvirtasis apeliacinio skundo pagrindas, kurį nagrinėti reikia prieš trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą, turi tris dalis.

Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo pirmosios ir antrosios dalių

— Šalių argumentai

- 80 Pirmojoje šio apeliacinio skundo pagrindo dalyje apeliančės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, nusprenddamas, jog sistemos struktūra pagrįsta išimtis nagrinėjamu atveju lėmė, kad Prancūzijos valstybės skolinių reikalavimų atsisakymas įmonių *Orange* ir *SFR* atžvilgiu tapo neišvengiamas, padarė teisės klaidą. Iš tiesų, kadangi sistemos struktūra reikalavo ieškoti daugiau operatorių, Prancūzijos valdžios institucijos galėjo arba pradėti visą procedūrą iš naujo, arba paskelbti naują kvietimą teikti paraiškas, kaip buvo padaryta nagrinėjamu atveju.
- 81 Tačiau pastaruoju atveju Prancūzijos valdžios institucijos privalėjo taikyti kitokias ekonomines sąlygas. Iš tiesų, priešingai nei nusprendė Pirmosios instancijos teismas, jos nelėmė jokios diskriminacijos, kadangi pirmieji licencijų gavėjai nebuvo tokioje pačioje situacijoje, kokioje būtų atsidūrę tie, kurie būtų buvę atrinkti po naujo kvietimo teikti paraiškas, nes, pirma, šie licencijų gavėjai galėjo būti tikri, kad išsaugos savo UMTS licencijas ir to negalės užginčyti nauji kandidatai, ir, antra, šias licencijas jie turėjo iš anksčiau, o tai savaime yra akivaizdus pranašumas.

82 *Orange* ir *SFR* manymu, ši ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo dalis nepriimtina, nes ja siekiama, kad pirmojoje instancijoje nurodyti ieškinio pagrindai būtų iš naujo įvertinti.

83 Bet kuriuo atveju Komisija, Prancūzijos Respublika, *SFR* ir *Orange* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas išnagrinėjo kitas galimybes, kurias galėjo svarstyti Prancūzijos valdžios institucijos, ir dėl būtinybės laikytis ne tik vienodo vertinimo ir laisvos konkurencijos principų, bet ir Sprendimo Nr. 128/1999 3 straipsnio 1 dalyje nustatyto įdiegimo termino – 2002 m. sausio 1 d., nusprendė, jog galiausiai pasirinkta galimybė buvo vienintelė, leidžianti užtikrinti šių principų laikymąsi, ir dėl to jos pasirinkimas buvo „neišvengiamas“.

84 Antroje ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo dalyje apeliančės nurodo, kad Pirmosios instancijos teismas, nusprenddamas dėl *Orange* ir *SFR* pranašumo nebuvimo, padarė keletą teisės klaidų.

— Teisingumo Teismo vertinimas

85 Pirmiausia reikia pažymėti, kad priimtini šie du argumentai, kuriuos apeliančės nurodė grįsdamos savo teiginį, jog skirtingo dydžio mokesčių už UMTS licencijas nustatymas įmonėms *Orange* bei *SFR* ir *Bouygues Télécom* nebūtų lėmęs diskriminacijos pirmųjų dviejų licencijos gavėjų nenaudai.

86 Iš tiesų iš EB 225 straipsnio, Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 112 straipsnio 1 dalies c punkto matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrin-

džiantys šį prašymą (2003 m. lapkričio 11 d. Nutarties *Martinez prieš Parlamentą*, C-488/01 P, Rink. p. I-13355, 40 punktas ir 2007 m. rugsėjo 11 d. Sprendimo *Lindorfer prieš Tarybą*, C-227/04 P, Rink. p. I-6767, 45 punktas ir nurodyta teismo praktika).

⁸⁷ Grįsdamos pirmąją iš šių dviejų argumentų, pagal kurią *Orange* ir *SFR* buvo tikros, kad išsaugos savo licencijas ir kad jų negalės užginčyti kiti dalyviai, apeliančės nenurodo jokios teisės klaidos, susijusios su skundžiamo sprendimo motyvuojamąja dalimi, visų pirma su 144 punktu, kuriame Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad yra panašioje situacijoje.

⁸⁸ Kalbant apie antrąją iš šių argumentų, jog *SFR* ir *Orange* pasinaudojo pranašumu dėl to, kad licencijos joms buvo išduotos anksčiau, taip pat reikia konstatuoti, kad apeliančės nenurodo jokio argumento, galinčio paneigti Pirmosios instancijos teismo vertinimą šiuo atžvilgiu, visų pirma išdėstytą skundžiamo sprendimo 115–122 punktuose.

⁸⁹ Kalbant apie kitus argumentus, pateiktus ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo antroje dalyje, reikia pažymėti, kad, priešingai nei teigia *Orange* ir *SFR*, jie neapsiriboja tuo, kad pakartoja pirmojoje instancijoje nurodytus ieškinio pagrindus, o iš tiesų yra nukreipti prieš esminę skundžiamo sprendimo motyvavimo dalį, visų pirma jo 108–111 punktus, ir dėl to priimtini.

⁹⁰ Kalbant apie šių argumentų pagrįstumą, reikia priminti, kad Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 108 punkte konstatavo, jog Direktyva 97/13 ir Sprendimas Nr. 128/1999 palieka valstybėms narėms diskreciją pasirinkti licencijų išdavimo procedūrą, jeigu laikomasi laisvos konkurencijos ir vienodo požiūrio principų.

- 91 Tuo remdamasis Pirmosios instancijos teismas padarė išvadą, o jos šiuo atžvilgiu apeliančės neginčijo, kad valstybės narės gali pasirinkti lyginamosios atrankos procedūrą, o svarbiausia yra tai, jog operatoriams būtų taikomas tas pats vertinimas, visų pirma mokesčių už licencijas srityje.
- 92 Nagrinėjamu atveju Prancūzijos valdžios institucijos, naudodamosi šia laisve, nusprendė išduoti UMTS licencijas taikydamos būtent lyginamosios atrankos procedūrą. Kaip pažymėjo Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 12 punkte, tik dėl to, kad iš dalies nepavyko pirmasis kvietimas teikti paraiškas, per kurį nebuvo galima išduoti pakankamo licencijų skaičiaus tam, kad telekomunikacijų paslaugų rinkoje būtų užtikrinta reali konkurencija, šios valdžios institucijos buvo priverstos ieškoti, kam išduoti kitas licencijas.
- 93 Tokioje situacijoje minėtos valdžios institucijos turėjo tris galimybes, kaip pripažįsta pačios apeliančės, būtent pradėti procedūrą nuo pradžių, paskelbti kvietimą teikti papildomas paraiškas nekeičiant atgaline data įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinų UMTS mokesčių sumų arba paskelbti tokį kvietimą kartu atgaline data pakeičiant šiuos mokesčius.
- 94 Nagrinėjamu atveju esančiomis aplinkybėmis, kaip nurodė Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 141 punkte, galimybė pradėti procedūrą nuo pradžių būtų kėlusį grėsmę Sprendimo Nr. 128/1999 3 straipsnio 1 dalyje nustatyto termino – 2002 m. sausio 1 d. – laikymuisi, t. y. termino, iki kurio valstybės narės turėjo įgyvendinti Direktyvą 97/13, kiek tai susiję su koordinuoto ir laipsniško UMTS paslaugų diegimo jų teritorijose pradžia. Be to, kaip pagrįstai Pirmosios instancijos teismas nurodė savo sprendimo 144 ir 145 punktuose, galimybė reikalauti, kad *Orange* ir *SFR* mokėtų gerokai didesnius mokesčius nei reikalaujami iš *Bouygues Télécom*, nors nė vienas iš trijų operatorių dėl priežasčių, priklausančių ne tik nuo jų valios, dar nebuvo įjęs į rinką ir šių licencijų sąlygos buvo identiškos, būtų buvusi diskriminacija *Orange* ir *SFR* atžvilgiu.

- 95 Kitaip tariant, vienos iš šių dviejų galimybių taikymas Prancūzijos valdžios institucijoms nebūtų leidęs laikytis Bendrijos teisės reikalavimų.
- 96 Tokiomis aplinkybėmis, įgyvendinant minėtų valdžios institucijų galiausiai pasirinktą galimybę, nagrinėjamų skolinių reikalavimų, išplaukiančių iš įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinų UMTS mokesčių suvienodinimo atgaline data su įmonei *Bouygues Télécom* nustatytais mokesčiais priemonės, atsisakymas buvo neišvengiamas.
- 97 Iš tiesų tuo metu tik tokia priemonė galėjo, pirma, sumažinti pavėluoto UMTS paslaugų įdiegimo riziką, nes ji leido užsitikrinti, kad Sprendimo Nr. 128/1999 3 straipsnio 1 dalyje nustatytu terminu bus išduotos bent dvi licencijos. Antra, ši priemonė taip pat leido išvengti situacijos, kai šie trys operatoriai patirtų diskriminaciją, atsižvelgiant į tai, kad aiškus mokesčių suvienodinimo tikslas buvo atsižvelgti į aplinkybę, jog licencijos išdavimo įmonei *Bouygues Télécom* metu nė vienas iš trijų operatorių dėl priežasčių, nepriklausančių nuo jų valios, dar nebuvo įėjęs į rinką, todėl dėl šios aplinkybės jų situacija buvo panaši.
- 98 Tai reiškia, kad šiomis aplinkybėmis Pirmosios instancijos teismas, nusprenddamas, kad Bendrijos reglamentavimas telekomunikacijų paslaugų srityje ir visų pirma nediskriminavimo principas reikalauja, jog Prancūzijos valdžios institucijos suvienodintų įmonių *Orange* ir *SFR* mokėtinus mokesčius su įmonei *Bouygues Télécom* nustatytais mokesčiais, nepadarė jokios teisės klaidos.
- 99 Todėl reikia pripažinti, kad ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo pirma dalis yra iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįsta.
- 100 Kadangi ši pirmoji dalis turi būti atmesta, tai reiškia, kad ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis turi būti pripažinta nereikšminga.

- 101 Iš tiesų reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką pagalbos nustatymas reikalauja, jog visos EB 87 straipsnio 1 dalyje numatytos sąlygos būtų įvykdytos (žr. 2004 m. liepos 15 d. Sprendimo *Pearle ir kt.*, C-345/02, Rink. p. I-7139, 32 punktą ir nurodytą teismo praktiką).
- 102 EB 87 straipsnio 1 dalyje nustatytos keturios kumuliacinės sąlygos. Pirma, turi būti valstybės priemonės arba priemonės panaudojant valstybinius išteklius. Antra, šios priemonės turi turėti įtakos valstybių narių tarpusavio prekybai. Trečia, jomis turi būti suteikta nauda pagalbos gavėjui. Ketvirta, jos turi ar gali iškraipyti konkurenciją (minėto sprendimo *Pearle ir kt.* 33 punktas ir nurodyta teismo praktika).
- 103 Kaip matyti iš ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo pirmosios dalies analizės, skundžiamo sprendimo 111 punkte nuspręsdamas, kad valstybės išteklių atsisakymas nagrinėjamu atveju negalėjo reikšti valstybės pagalbos, nes skolinių reikalavimų atsisakymas įmonių *Orange* ir *SFR* atžvilgiu buvo neišvengiamas dėl sistemos struktūros, Pirmosios instancijos teismas nepadarė teisės klaidos.
- 104 Tai reiškia, kad šiuo atveju pirmoji iš šio sprendimo 102 punkte nurodytų sąlygų, būtinų siekiant nustatyti valstybės pagalbos buvimą, nėra tenkinama.
- 105 Todėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis, susijusi su *Orange* ir *SFR* pranašumo buvimu, bet kuriuo atveju negali turėti įtakos Pirmosios instancijos teismo išvados dėl valstybės pagalbos buvimo nagrinėjamu atveju pagrįstumui.

Dėl ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo trečios dalies

— Šalių argumentai

106 Ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo trečioje dalyje apeliantės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas, taikydamas nediskriminavimo principą, padarė teisės klaidą.

107 Jos pirmiausia tvirtina, kad *Orange* bei *SFR* ir *Bouygues Télécom* tuo metu, kai buvo suvienodinti mokesčiai, nebuvo tokioje pačioje situacijoje, nes veiklai vykdyti skirtos UMTS licencijos buvo išduotos ne vienu metu. Be to, licencijų išdavimo kriterijų pakeitimas teisiniu požiūriu buvo neįmanomas ir dėl kriterijų vienodumo principo konkurencijos sukūrimo procedūroje, ir dėl Direktyvos 97/13. Galiausiai Bendrijos direktyvų, visų pirma Direktyvos 97/13, numatytų tikslų laikymasis nebuvo nurodytas leidžiančiose nukrypti nuostatose, kurių baigtinis sąrašas pateikiamas EB 87 straipsnio 2 dalyje.

108 Tačiau, *Orange* ir Komisijos teigimu, šie trys UMTS licencijų gavėjai faktiškai buvo toje pačioje situacijoje, nes *Orange* ir *SFR* iš šių licencijų negavo jokios materialinės naudos. Tokiomis aplinkybėmis nediskriminavimo principas neišvengiamai reikalavo, kad mokesčiai už licencijas būtų suvienodinti atgaline data. Bet kuriuo atveju *Orange* ginčija šios ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo dalies priimtinumą, nes nediskriminavimo principo įgyvendinimas, remiantis tais pačiais argumentais, jau buvo ginčijamas Pirmosios instancijos teisme.

109 Dėl leistinumo keisti licencijų išdavimo sąlygas, pirma, Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog šis vienodumo principas nenurodytas nei Direktyvoje 97/13, nei jokioje kitoje taikytinoje Bendrijos teisės nuostatoje. Bet kuriuo atveju, *Orange* manymu, toks principas negali paneigti pareigos laikytis nediskriminavimo principo. Antra, Komisijos, *SFR* ir *Orange* teigimu, Direktyva 97/13

aiškiai numato galimybę keisti licencijų išdavimo sąlygas. Prancūzijos Respublika šiuo klausimu nurodo, kad toks pakeitimas buvo ne tik galimas, bet ir privalomas pagal šios direktyvos 11 straipsnio 2 dalį, kurioje nurodyta, kad mokesčiai turi būti nediskriminuojantys.

- 110 Galiausiai Komisija, Prancūzijos Respublika, *SFR* ir *Orange* tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas Direktyvos 97/13 nelaikė nuo EB 87 straipsnio 1 dalyje nustatyto draudimo skirti nesuderinamą pagalbą leidžiančia nukrypti nuostata, papildančia jau numatytąsias to paties straipsnio 2 dalyje. Tačiau Pirmosios instancijos teismas nurodė šią direktyvą tik tam, kad suteiktų teisinį pagrindą negalėjimui mokesčių suvienodinimo priemonę priskirti valstybės pagalbai.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 111 Kalbant pirmiausia apie apeliančių argumentą, kad Pirmosios instancijos teismas nepagrįstai nusprendė, jog *Orange* bei *SFR* ir *Bouygues Télécom* buvo tokioje pačioje situacijoje, reikia konstatuoti, kad, priešingai nei teigia *Orange*, šis argumentas yra priimtinas.
- 112 Šiuo atžvilgiu primintina, kad jeigu apeliantas ginčija tai, kaip Pirmosios instancijos teismas išaiškino ar taikė Bendrijos teisę, pirmojoje instancijoje nagrinėti teisės klausimai gali būti iš naujo keliami apeliaciniame procese (žr. 2000 m. liepos 13 d. Sprendimo *Salzgitter prieš Komisiją*, C-210/98 P, Rink. p. I-5843, 43 punktą). Iš tikrųjų, jeigu apeliantas negalėtų grįsti savo apeliacinio skundo Pirmosios instancijos teisme pateiktais ieškinio pagrindais ir argumentais, apeliacinis procesas netektų dalies prasmės (žr., be kita ko, 2003 m. kovo 6 d. Sprendimo *Interporc prieš Komisiją*, C-41/00 P, Rink. p. I-2125, 17 punktą ir minėtos nutarties *Martinez prieš Parlamentą* 39 punktą).

- 113 Argumentas dėl trijų atitinkamų operatorių situacijos tapatumo atitinka tokius reikalavimus tiek, kiek juo aiškiai siekiama ginčyti Pirmosios instancijos teismo atliktą šios situacijos analizę nediskriminavimo principo atžvilgiu.
- 114 Dėl pagrįstumo reikia pažymėti, kad, kaip pagrįstai primena apeliantės, pagal nusistovėjusią teismo praktiką diskriminacija gali atsirasti tik tuomet, kai panašioms situacijoms taikomos skirtingos taisyklės arba kai ta pati taisyklė taikoma skirtingoms situacijoms (1995 m. vasario 14 d. Sprendimo *Schumacker*, C-279/93, Rink. p. I-225, 30 punktas ir 2007 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Laval un Partneri*, C-341/05, Rink. p. I-11767, 115 punktas).
- 115 Nagrinėjamu atveju aplinkybe, kad UMTS licencijos *Orange* ir *SFR* buvo išduotos anksčiau, buvo galima pateisinti ar net reikalauti to, kad su šiomis licencijomis susiję mokesčiai būtų nustatyti didesni nei *Bouygues Télécom* mokėtinas mokestis, tik tuo atveju, jei šių licencijų ekonominė vertė vien dėl to, kad jos buvo išduotos anksčiau, galėjo būti laikoma didesne už pastarajai bendrovei išduotos licencijos vertę.
- 116 Tačiau yra aišku, kad šiuo atveju taip nėra.
- 117 Iš tiesų Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 116 punkte konstatavo, kad *Orange* ir *SFR* negalėjo naudotis joms suteiktomis licencijomis.
- 118 Kaip Pirmosios instancijos teismas teisingai priminė skundžiamo sprendimo 100 ir 110 punktuose, nors licencija ir turi ekonominę vertę, tačiau ši vertė priklauso nuo kiekvieno atitinkamo operatoriaus patekimo į rinką momento (taip pat žr. 2003 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Connect Austria*, C-462/99, Rink. p. I-5197, 93 punktą).

- 119 Kitaip tariant, licencijos ekonominę vertę visų pirma lemia licencijos gavėjo galimybė pasinaudoti šia licencija suteikiamomis teisėmis, t. y. šiuo atveju galimybė užimti viešuosius radijo dažnius siekiant naudoti UMTS technologiją.
- 120 Kaip Pirmosios instancijos teismas konstatavo minėtame skundžiamo sprendimo 116 punkte, ir tam apeliančės šiame apeliaciniame procese neprieštaravo, aišku, kad 2002 m. gruodžio 3 d., t. y. tuomet, kai įmonei *Bouygues Télécom* buvo išduota licencija, *Orange* ir *SFR* dar negalėjo pradėti teikti savo UMTS paslaugų, taigi naudotis licencijomis, ir taip buvo dėl priežasčių, nepriklausančių nuo jų valios, t. y. problemų, susijusių su UMTS technologija ir ne itin palankiu jos vystymosi ekonominiu kontekstu. Dėl to įmonėms *Orange* ir *SFR* išduotų licencijų ekonominė vertė vien dėl to, kad jos buvo išduotos anksčiau, negalėjo būti didesnė nei įmonei *Bouygues Télécom* išduotos licencijos vertė.
- 121 Be to, skundžiamo sprendimo 119 ir 121 punktuose Pirmosios instancijos teismas taip pat atmetė, o apeliančės šiame apeliaciniame procese tokiam vertinimui neprieštaravo, pastarųjų argumentus, kuriais siekta įrodyti, jog tai, kad įmonėms *Orange* ir *SFR* licencijos buvo išduotos anksčiau, suteikė joms pranašumą, susijusį su vietų užėmimu, prekių ženklo įvaizdžiu ir rinkos dalių užėmimu.
- 122 Todėl aplinkybė, kad licencijos šiems trims operatoriams buvo išduotos skirtingu laiku, neleisdžia manyti, kad jie tuo metu, kai licencija buvo išduota įmonei *Bouygues Télécom*, buvo skirtingoje situacijoje Direktyvos 97/13 tikslo atžvilgiu, t. y. tikslo užtikrinti, kad operatoriai įeitų į UMTS rinką tomis pačiomis sąlygomis.
- 123 Todėl nuspręsdamas, kad šie trys operatoriai buvo toje pačioje situacijoje, Pirmosios instancijos teismas nepadarė jokios teisės klaidos.

124 Toliau kalbant apie tariamą licencijų išdavimo kriterijų vienodumo principą reikia pažymėti, kad, pirma, priešingai nei teigia apeliančios, Pirmosios instancijos teismas savo 2000 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *Telaustria ir Telefonadress* (C-324/98, Rink. p. I-10745) 60 punkte tik patvirtino, kad perkančiosios organizacijos nediskriminavimo principo privalo laikytis ir tuomet, kai jos sudaro sutartis, nepatenkančias į 1993 m. birželio 14 d. Tarybos direktyvos 93/38/EEB dėl subjektų, vykdančių savo veiklą vandens, energetikos, transporto ir telekomunikacijų sektoriuose, vykdomų pirkimų tvarkos derinimo (OL L 199, p. 84; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 194) taikymo sritį, tačiau tokio vienodumo principo nenustatė.

125 Antra, kaip pažymėjo generalinė advokatė savo išvados 192 punkte, iš Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalies išplaukia, kad mokesčių suma turėjo būti atsižvelgta į poreikį skatinti naujų paslaugų plėtrą ir konkurenciją. Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad jeigu Prancūzijos valdžios institucijos nebūtų priėmusios UMTS mokesčių suvienodinimo priemonės, būtų kilusi grėsmė, kad *Orange* ir *SFR* atsiims savo paraiškas. Todėl būtent siekiant užtikrinti konkurencijos vystymąsi dviejų pirmųjų licencijos gavėjų mokėtini mokesčiai buvo pakeisti tam, kad būtų suvienodinti su įmonei *Bouygues Télécom* nustatytais mokesčiais.

126 Galiausiai taip pat nepagrįstas yra argumentas, kad nusprendamas, jog Direktyva 97/13 nustatyta nuo EB 87 straipsnio 1 dalies leidžianti nukrypti nuostata, kuri papildė to paties straipsnio 2 dalyje pateiktą baigtinį tokių nuostatų sąrašą, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą.

127 Iš tiesų, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 196 punkte, reikia priminti, kad EB 87 straipsnio 2 dalyje išvardijamos nuo valstybės pagalbos nesuderinamumo su Sutartimi taisyklės leidžiančios nukrypti nuostatos.

128 Atsižvelgiant visų pirma į Direktyvą 97/13 nusprendamas, kad *Orange* ir *SFR* mokėtinų mokesčių suvienodinimo su įmonei *Bouygues Télécom* nustatytais mokesčiais

priemonė nebuvo valstybės pagalba, Pirmosios instancijos teismas negalėjo išplėsti EB 87 straipsnio 2 dalies turinio, nes ši nuostata taikoma tik priemonėms, kurios yra valstybės pagalba.

- 129 Kadangi nė viena iš trijų ketvirtojo apeliacinio skundo pagrindo dalių negali būti patvirtinta, šis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo, pagrįsto atliekant teisinį faktinių aplinkybių kvalifikavimą padarytomis klaidomis

- 130 Trečiasis apeliančių nurodytas apeliacinio skundo pagrindas, pagrįstas klaidomis, kurias neva padarė Pirmosios instancijos teismas atlikdamas teisinį faktinių aplinkybių kvalifikavimą, taip pat turi tris dalis.

- 131 Prancūzijos Respublika ir *SFR* ginčija pirmiausia šio apeliacinio skundo pagrindo priimtinumą, nes kiekvienoje šio pagrindo dalyje siekiama kritikuoti Pirmosios instancijos teismo atliktą faktinių aplinkybių vertinimą.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo pirmos dalies

— Šalių argumentai

- 132 Trečiojo apeliacinio skundo pagrindo pirmojoje dalyje apeliantės tvirtina, kad dvi viena paskui kitą vykdytas UMTS licencijų išdavimo procedūras laikydamos viena procedūra,

Pirmosios instancijos teismas padarė teisinio faktinių aplinkybių kvalifikavimo klaidą. Jų teigimu, visų pirma taikydamas Direktyvos 97/13 11 straipsnį Pirmosios instancijos teismas turėjo apsiriboti tik praktinio procedūros vykdymo sąlygų analize, taigi privalėjo padaryti išvadą, kad tai buvo dvi atskiros procedūros. Dėl šios klaidos Pirmosios instancijos teismas, manydamas, kad šių trijų licencijų gavėjų situacija yra panaši, nors iš tiesų ji buvo skirtinga, nepagrįstai nusprendė, jog diskriminavimo nėra.

¹³³ Komisija – kaip ir Prancūzijos Respublika, *SFR* ir *Orange* subsidariai – mano, kad Pirmosios instancijos teismas turėjo teisę galvoti, jog UMTS licencijų išdavimo procedūra iš tiesų buvo viena procedūra. Šiuo atžvilgiu Prancūzijos Respublika, *SFR* ir *Orange* pažymi, kad nuoroda į Direktyvos 97/13 11 straipsnį šiuo atveju nereikšminga.

¹³⁴ Komisijos manymu, ši dalis bet kuriuo atveju nereikšminga, nes klausimas, ar tai buvo viena procedūra, nebuvo lemiamas Pirmosios instancijos teismui vertinant vienodo vertinimo principo laikymąsi, nes šis teismas atsižvelgė ne tik į kvietimo teikti paraiškas organizavimo sąlygas, bet ir į jo poveikį. Be to, ji tvirtina, kad nediskriminavimo principas turi būti taikomas bendrai abiem vienas po kito organizuotiems kvietimams teikti paraiškas.

¹³⁵ *SFR* mano, kad Pirmosios instancijos teismas, atsižvelgdamas į besiformuojančios UMTS rinkos kontekstą ir manydamas, jog nė vienas iš atitinkamų operatorių nebuvo įjėjęs į rinką, teisingai išaiškino vienodo požiūrio principą.

¹³⁶ Galiausiai Komisija tvirtina, kad vykstant naujai licencijų išdavimo procedūrai UMTS licencijos tiems patiems operatoriams buvo išduotos vienodomis sąlygomis.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 137 Reikia priminti, kad iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmosios pastraipos matyti, kad apeliacinis skundas Teisingumo Teisme pateikiamas tik teisės klausimais. Todėl tik Pirmosios instancijos teismas gali nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo išvados iš esmės neatitiktų jam pateiktų bylos dokumentų, bei įvertinti šias faktines aplinkybes. Faktinių aplinkybių vertinimas nėra Teisingumo Teismo kontrolei pateiktinas teisės klausimas, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas iškraipė faktus (1994 m. kovo 2 d. Sprendimo *Hilti prieš Komisiją*, C-53/92 P, Rink. p. I-667, 42 punktas; 2001 m. birželio 21 d. Sprendimo *Moccia Irme ir kt. prieš Komisiją*, C-280/99 P–C-282/99 P, Rink. p. I-4717, 78 punktas ir 2007 m. birželio 7 d. Sprendimo *Wunenburger prieš Komisiją*, C-362/05 P, Rink. p. I-4333, 66 punktas).
- 138 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad Pirmosios instancijos teismas tam, kad padarytų išvadą, jog tai buvo viena procedūra, priešingai nei teigia apeliantės, visiškai netaikė Direktyvos 97/13 11 straipsnio, kuriame, be to, nepateikiamas joks teisinis kriterijus, skirtas įvertinti, ar licencijų išdavimo procedūra yra viena, ar apima kelis vieną paskui kitą einančius etapus. Iš tiesų jis tik konstatavo, pirma, kad licencijų išdavimo procedūros tikslas buvo išduoti keturias licencijas (skundžiamo sprendimo 11 punktas), ir, antra, kad nepasiekusios pirminio tikslo – išduoti keturias licencijas, Prancūzijos valdžios institucijos organizavo „kvietimą teikti papildomas paraiškas“ (skundžiamo sprendimo 12, 14 ir 15 punktai).
- 139 Vertindamas šias aplinkybes, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 134 punkte padarė išvadą, kad, „neatsižvelgiant į materialias organizavimo taisykles, 2000 m. liepos mėn. Prancūzijos valdžios institucijų pradėta UMTS licencijų paskyrimo procedūra iš tikrųjų sudarė vieną procedūrą“.
- 140 Tokiomis aplinkybėmis klausimas, ar minėtos valdžios institucijos organizavo vieną, ar dvi procedūras, yra klausimas, susijęs su Pirmosios instancijos teismo atliekamu faktinių aplinkybių vertinimu, o ne teisės klausimas, susijęs su teisiniu šių faktinių aplinkybių kvalifikavimu atsižvelgiant į Direktyvos 97/13 11 straipsnį, kaip teigia apeliantės.

- 141 Kadangi apeliantės nenurodo, jog Pirmosios instancijos teismas iškraipė faktines aplinkybes arba įrodymus, kurie buvo jam pateikti, trečiojo apeliacinio skundo pagrindo pirmoji dalis turi būti pripažinta nepriimtina.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo antros dalies

— Šalių argumentai

- 142 Trečiojo apeliacinio skundo pagrindo antroje dalyje apeliantės Pirmosios instancijos teismui priekaištauja, kad šis, nusprenddamas, jog nagrinėjami skoliniai reikalavimai, kurių atsisakė Prancūzijos valstybė, nebuvo užtikrinti, padarė teisinio faktinių aplinkybių kvalifikavimo klaidą.

- 143 Šiuo atžvilgiu apeliantės tvirtina, pirma, kad UMTS licencijos įmonėms *Orange* ir *SFR* buvo išduotos dviem 2001 m. liepos 18 d. Nutarimais, t. y. pasibaigus terminui, per kurį buvo galima pasinaudoti galimybe atsiimti paraiškas, nes šis terminas pasibaigė 2001 m. gegužės 31 dieną. Antra, jos teigia, kad vien galimybė operatoriams atsisakyti licencijos neleidžia daryti išvados, jog nagrinėjami skoliniai reikalavimai nebuvo užtikrinti, nes pagal nusistovėjusią teismo praktiką skolinis reikalavimas nėra užtikrintas, tik jeigu jo buvimas priklauso nuo galimo įvykio ateityje arba atidedančiosios sąlygos įvykdymo.

- 144 Tačiau Komisija, Prancūzijos Respublika, *SFR* ir *Orange* mano, kad nagrinėjami skoliniai reikalavimai nebuvo užtikrinti.

¹⁴⁵ Jos visų pirma tvirtina, kad be 2001 m. vasario 22 d. ministerijos laiškuose išdėstytų patikinimų, jog *Orange* ir *SFR* bus vertinamos teisingai, šios dvi bendrovės galbūt būtų atsiėmusios savo paraiškas, nes terminas pasinaudoti šia atsiėmimo teise tuo metu dar nebuvo pasibaigęs. Be to, Komisijos teigimu, prieš 2001 m. liepos 18 d. Nutarimais minėtoms bendrovėms išduodant licencijas šių skolinių reikalavimų dar nebuvo galima pateikti.

¹⁴⁶ *Orange* priduria, kad, kalbant apie leidimus užimti viešąją sritį, atsiėmimo galimybė po 2001 m. gegužės 31 d. egzistavo, nes licencijų gavėjai bet kuriuo metu galėjo jų atsisakyti ir dėl to nustoti mokėti su jomis susijusius mokesčius.

¹⁴⁷ Komisijos, Prancūzijos Respublikos ir *Orange* teigimu, ši trečiojo apeliacinio skundo pagrindo antra dalis bet kuriuo atveju nėra reikšminga, nes ji pateikta dėl skundžiamo sprendimo neesminio motyvo, o Pirmosios instancijos teismas savo vertinimą, kuriuo remiantis nagrinėjamų skolinių reikalavimų atsisakymas nėra valstybės pagalba, taip pat pagrindė motyvais dėl su sistemos struktūra susijusios išimties.

— Teisingumo Teismo vertinimas

¹⁴⁸ Reikia priminti, kad dėl antraeilio Pirmosios instancijos teismo sprendimo motyvo pateikti argumentai negali lemti šio sprendimo panaikinimo ir todėl nėra reikšmingi (žr., be kita ko, 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. prieš Komisiją*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, Rink. p. I-5425, 148 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

¹⁴⁹ Pirma, kaip nurodė generalinė advokatė savo išvados 131 punkte, nors Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 106 punkte ir pripažino, kad Prancūzijos valdžios institucijos nagrinėjamu atveju atsisakė didelės dalies valstybės išteklių, kartu

nurodydamas, jog jie nebuvo užtikrinti, Pirmosios instancijos teismas to paties sprendimo 111 punkte nusprendė, jog „to, kad valstybė galėjo atsisakyti išteklių ir iš mokesčio sumažinimo asmenys galėjo gauti naudą, nepakanka teigti, kad egzistuojanti valstybės pagalba nesuderinama su bendrąja rinka, atsižvelgiant į Bendrijos telekomunikacijų teisės ypatybes bendrosios valstybės pagalbos teisės atžvilgiu. Iš tikrųjų šioje byloje nagrinėjamas skolinių reikalavimų atsisakymas buvo neišvengiamas dėl sistemos struktūros ir, be to, <...> šis skolinis reikalavimas buvo abejotinas.“

150 Antra, reikia priminti, kad dėl šio sprendimo 87–95 punktuose išdėstytų priežasčių apeliančių apeliacinio skundo pagrindas, kuriuo ginčijami skundžiamo sprendimo motyvai ir kuriuo valstybės išteklių atsisakymą siekiama pateisinti sistemos pobūdžiu ir struktūra, nėra pagrįstas.

151 Tokiu atveju net ir preziumuojant, jog apeliančių argumentai dėl to, kad nuspręsdamas, jog nagrinėjami skoliniai reikalavimai yra neužtikrinti, Pirmosios instancijos teismas padarė teisės klaidą, yra priimtini ir pagrįsti, reikia konstatuoti, kad tokia klaida, net jei būtų nustatyta, bet kuriuo atveju negalėtų paneigti išvados, kurią Pirmosios instancijos teismas padarė skundžiamo sprendimo 111 punkte.

152 Todėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo antrą dalį reikia atmesti kaip nereikšmingą.

Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo trečios dalies

— Šalių argumentai

- 153 Trečiojo apeliacinio skundo pagrindo trečioje dalyje apeliančės tvirtina, kad Pirmosios instancijos teismas iškreipė 2001 m. vasario 22 d. ministerijos laiškuose vartojamas sąvokas, nurodydamas, jog juose kalbama apie „vienodo vertinimo“, palyginti su kitais operatoriais, pažadą, nors iš tiesų buvo garantuojamas tik „teisingas vertinimas“. Tačiau ministerijos įsipareigojimas vertinti teisingai negali būti pažadas atgaline data suvienodinti pirmųjų UMTS licencijų gavėjų mokėtinų mokesčių sumą su mokesčio už vėliau išduotą licenciją suma. Toks minėtų laiškų iškraipymas gali iškreipti visą Pirmosios instancijos teismo sprendimą.
- 154 Komisijos teigimu, šis argumentas nepriimtinas dėl to, kad sąvokų „teisingumas“ ir „lygybė“ semantinio lygiavertiškumo klausimas yra naujas argumentas. *Orange* taip pat mano, kad šis argumentas nepriimtinas, nes juo ginčijamas Pirmosios instancijos teismo atliktas faktinių aplinkybių vertinimas.
- 155 Bet kuriuo atveju Komisija mano – tai subsidiariai pažymi ir *Orange* – kad ši trečiojo apeliacinio skundo pagrindo dalis nereikšminga, nes ministerijos pažadai nevaidino pagrindinio vaidmens Pirmosios instancijos teismo konstatavimuose ir svarstymuose.
- 156 Jei nebūtų sutinkama su šiuo argumentu, Komisija mano, kad apeliantams nepavyktų paneigti Pirmosios instancijos teismo išvadų, jog pirmieji du licencijų gavėjai iš tiesų nepasinaudojo pranašumu. Prancūzijos Respublika ir *SFR* teigia, kad tai, jog Pirmosios instancijos teismas iškreipė minėtų laiškų turinį, yra neįmanoma.

— Teisingumo Teismo vertinimas

- 157 Kaip tvirtina Komisija ir *Orange*, ši trečiojo apeliacinio skundo pagrindo dalis taip pat nėra reikšminga.
- 158 Iš tiesų iš skundžiamo sprendimo 153 ir 154 punktų aiškiai matyti, kad Pirmosios instancijos teismas savo vertinimą, dėl ko Prancūzijos valdžios institucijoms buvo būtina sumažinti įmonių *SFR* ir *Orange* mokėtinus mokesčius, pagrindė vienodo vertinimo principu, kaip to reikalauja Direktyva 97/13.
- 159 Kitaip tariant, Pirmosios instancijos teismas jokių būdu nemanė, kad mokesčių suvienodinimo priemonės reikėjo dėl to, kad Prancūzijos valdžios institucijos 2001 m. vasario 22 d. ministerijos laiškuose užtikrino „teisingą vertinimą“.
- 160 Todėl net jei preziumuotume, kad apeliančių argumentas, jog Pirmosios instancijos teismas aiškiai iškraipė šių laiškų turinį, kiek tai susiję su minėtu užtikrinimu, yra priimtinas ir pagrįstas, bet kuriuo atveju toks iškraipymas neturėtų jokių pasekmių skundžiamo sprendimo pagrįstumui.
- 161 Todėl, atsižvelgiant į šio sprendimo 148 punkte primintą teismo praktiką, reikia atmesti šią trečiojo apeliacinio skundo pagrindo dalį.
- 162 Kadangi nė vienas iš keturių apeliančių grindžiant jų apeliacinį skundą nurodytų pagrindų negali būti priimtas, šis skundas turi būti atmestas kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- ¹⁶³ Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė.
- ¹⁶⁴ Kadangi Komisija, *Orange* ir *SFR* prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš apeliančių, o pastarosios pralaimėjo bylą, jos turi padengti bylinėjimosi šioje instancijoje išlaidas.
- ¹⁶⁵ Pagal minėto reglamento 69 straipsnio 4 dalį, taip pat taikomą pagal šio reglamento 118 straipsnį, įstojusios į bylą valstybės narės pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl reikia nuspręsti, kad Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atmesti apeliacinį skundą.**
- 2. *Bouygues SA* ir *Bouygues Télécom SA* padengia bylinėjimosi išlaidas.**
- 3. Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.